

Museumeducatieprijs 2017 voor 'Kunsthal Kijk ze Kijken'

Beste projectvoorstel – aanmoedigingsprijs

Samenvatting projectvoorstel

De Kunsthal Rotterdam heeft met het project 'Kijk ze Kijken' de Museumeducatieprijs 2017 in de wacht gesleept! Kunsthal 'Kijk ze Kijken', een samenwerkingsproject met Stichting Boor en Stichting Laurens, koppelt leerlingen uit het speciaal onderwijs aan ouderen en laat ze samen ongeacht leeftijd, kennis en achtergrond over kunst praten, kunst kijken en kunst beleven.

De laagdrempelige werkwijze van 'Kijk ze Kijken' zorgt voor bijzondere ontmoetingen tussen jong en oud. Vrijdag 10 november namen Johan Gielen en oud-stagiaire Marieke Koppelmans, tijdens de feestelijke prijsuitreiking in het Nederlands Instituut voor Beeld & Geluid in Hilversum, de cheque in ontvangst. Uit het juryrapport: "Meerdere zintuigen en leerstijlen worden gebruikt om de creativiteit te ontwikkelen, maar meer dan dat. 'Kijk ze Kijken' maakt authentieke ontmoetingen mogelijk".

'Kunsthal Kijk ze Kijken' is een drempelverlagend project met als doel het cultureel bewustzijn in het speciaal onderwijs te stimuleren en voor ouderen te activeren. Het project betreft kinderen uit het speciaal basisonderwijs (cluster 4) en ouderen bij een bijzondere beleving van kunst. Het gaat uit van de notie dat leren niet ophoudt wanneer je van school af bent én dat leren plaatsvindt in een sociale context. De Kunsthal faciliteert een leerplek en gespreksonderwerp.

'Kunsthal Kijk ze Kijken' is een activiteit en gesprek tussen kinderen en ouderen. Het project brengt meerdere leerlingen en twee ouderen samen bij een kunstwerk. Gewapend met potloden en tekenblokjes, wijsheid en onbevangenheid gaan leerlingen en ouderen samen op ontdekkingsreis in de wereld van de kunst.

Eenvoud maakt een idee sterk. Drie eenvoudige stappen: kijken; praten; tekenen. Deze drie onderdelen vormen samen een volwaardige ervaring van kunst. Kijken is een kunst die we langzaam maar verliezen. We kijken wel, maar zien we het ook? Hardop benoemen geeft het kijken richting en rekt de duur van het kijken. Door beter te leren kijken, kan je meer zien. Hardop benoemen is nog geen goed gesprek, daarvoor is een extra stap nodig.

Centraal binnen dit project staat het idee van het social-object. Dit is een voorwerp wat, kort gezegd, gespreksstof oproept. Zoals een vrolijke hond altijd een aanleiding kan zijn voor een gesprek tussen baasje en voorbijganger. Via de hond komt een gesprek op gang. Op die manier worden de kunstwerken in de tentoonstelling ook ingezet. Kunstwerken bieden vele mogelijkheden om een gesprek te beginnen en zijn daarmee plotseling niet meer allereerst een kunst(historisch) object, maar worden een sociaal object; een mogelijkheid tot een gesprek. De Kunsthal geeft dit proces richting met doelgerichte vragen om een ingang te bieden aan zowel de oudere als de leerling en gaan om het kijken, niet om wat de kunstenaar bedoelde of waarom een specifiek werk van belang is in de kunstgeschiedenis.

Kijken en vertellen wat je ziet wordt direct gevolgd door tekenen. Tekenend is een bezigheid van alle tijden en herbergt de magie van onze verbeelding en het vastleggen daarvan. Zowel de leerlingen als de ouderen tekenen gaandeweg hun bevindingen, ideeën of de situatie. De artistieke kwaliteit van de tekening is van ondergeschikt belang.

Het gaat om de verwerking van de kunst en het gesprek, het gaat om het genieten van het tekenen zelf als bezigheid terwijl er iemand praat. In die tekening wordt de ontmoeting tussen twee generaties en een kunstwerk vastgelegd.

De tekeningen vertegenwoordigen aan het einde van het project een extra waarde door ze tentoon te stellen in het KunsthallLAB, de plek waar kinderen met hun familie aan de slag kunnen. Door de tekeningen tentoon te stellen kunnen ouders, opa's of oma's en hun klein)kinderen opnieuw uitgedaagd worden ook zelf een potlood en tekenblok op te pakken en op die manier de tentoonstelling beleven. Daarbij hebben de deelnemers de succeservaring van het tentoonstellen van hún tekening.